

ORZECZENIE
Główniej Komisji Orzekającej
w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych

z dnia 23 września 2013 r.

sygn. akt BDF1/4900/33/38/13/RWPD-30161

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Kryczko (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2013 r. odwołania wniesionego przez Obrońcę Obwinionego pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję dyrektora Zespołu Szkół, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu z 18 lutego 2013 r., sygn. akt: DB-0965/5/13, którym Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinionego winnym:

1. naruszenia dyscypliny finansów publicznych z **art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. a** ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na udzieleniu zamówienia publicznego w trybie zapytania o cenę na „dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjum w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12”, o wartości zamówienia przekraczającej wartość 14.000 euro, co stanowiło naruszenie art. 70 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), wobec niespełnienia przesłanek powszechnej dostępności oraz ustalonych standardów zamawianych usług,
2. naruszenia dyscypliny finansów publicznych z **art. 15** ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na

zaciągnięciu w dniach 7 lipca 2011 r. i 30 sierpnia 2011r. zobowiązań wykraczających poza rok budżetowy 2011 bez upoważnienia do zaciągania takich zobowiązań, gdyż dnia 7 lipca 2011 r. została zawarta umowa na „dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjum w okresie od 1 września 2011 do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12”, dnia 30 sierpnia 2011 r. została zawarta umowa na „dowożenie dzieci do szkół specjalnych ... w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12”, co stanowiło naruszenie art. 46 i art. 261 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.),

oraz wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla w całości zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu.

Przewodniczący
Składu Orzekającego GKO

/-/

Członkowie Składu Orzekającego GKO

/-/ /-/

Na oryginale właściwe podpisy.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Rozpatrując sprawę GKO ustaliła, co następuje.

1. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów

publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu rozpoznała sprawę Obwinionego - Dyrektora Zespołu Szkół na rozprawie w dniu 18 lutego 2013 r. Z akt sprawy wynika, że Obwiniony został zawiadomiony o terminie rozprawy w dniu 19 lutego 2013 r. Potwierdzenie odbioru tego zawiadomienia przez Obwinionego zostało doręczone do siedziby Regionalnej Komisji Orzekającej w dniu 22 lutego 2013 r. Po przeprowadzeniu rozprawy Komisja wydała orzeczenie, którym uznała Pana (...) winnym popełnienia czynu polegającego na udzieleniu zamówienia publicznego w trybie zapytania o cenę na: "dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjum w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12", o wartości zamówienia przekraczającej wartość 14.000 euro, co stanowiło naruszenie art. 70 ustawy Prawo zamówień publicznych, wobec niespełnienia przesłanek powszechnej dostępności oraz ustalonych standardów zamawianych usług, tj. winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwanej dalej ustawą, a także uznała Obwinionego winnym popełnienia czynu polegającego na zaciągnięciu w dniach 7 lipca 2011 r. i 30 sierpnia 2011 r. zobowiązań wykraczających poza rok budżetowy 2011 bez upoważnienia do zaciągania takich zobowiązań, gdyż dnia 7 lipca 2011 r. została zawarta umowa na "dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjum w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12" zaś dnia 30 sierpnia 2011 r. została zawarta umowa na "dowożenie dzieci do szkół specjalnych w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12". Powyższe stanowiło naruszenie art. 15 ustawy. Za tak opisane czyny Komisja wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła go kosztami postępowania.

2. W uzasadnieniu Komisja wskazała, że ze statutu Zespołu Obsługi Szkół wynika, że do zadań tej jednostki budżetowej należy, m.in. organizowanie dojazdu i dowożenia uczniów, przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w mieście i gminie. Bezsporne w sprawie jest, że w 2011 r. Obwiniony działając w imieniu zamawiającego udzielił zamówienia publicznego na "Dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjów w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/2012.". Wartość zamówienia wynosiła 99.859.34 euro (umowa z dnia 7 lipca 2011 r.). Wynagrodzenie wykonawcy, zgodnie ze złożoną ofertą ustalono w wysokości 3,00 zł netto za kilometr na trasach od pierwszej do czwartej i 2,10 zł netto za kilometr na trasie piątej. Zamówienie udzielone zostało w oparciu o przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych w trybie zapytania o cenę. W specyfikacji istotnych warunków zamówienia opracowanej na potrzeby tego postępowania zamawiający określił, m. in. zakres zamawianych usług, opis warunków udziału w postępowaniu oraz opis sposobu dokonywania oceny spełniania tych warunków, terminy wykonania zamówienia, kryteria oceny ofert. Jako kryterium wyboru oferty ustalono najniższą cenę. Specyfikacja istotnych warunków zamówienia zatwierdzona została przez kierownika zamawiającego. W dniu 12 czerwca 2011 r. skierowane zostało zapytanie o cenę do 5 wykonawców. Protokół z postępowania sporządził Obwiniony. W postępowaniu złożonych zostało 5 ofert. W ocenie zamawiającego, przedmiotem zamówienia była usługa powszechnie dostępna oraz o ustalonych standardach jakościowych. Komisja zauważyła, że stosownie do obowiązującego w dacie popełnienia czynu art. 17 ust. 1 pkt 2a ustawy, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych było udzielenie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych dotyczących przesłanek stosowania trybów udzielenia zamówienia publicznego: negocjacji bez ogłoszenia, z wolnej ręki lub zapytania o cenę. Od dnia 11 lutego 2012 r. powyższy czyn określony jest przepisem art. 17 ust. 1 b pkt 2 ustawy, który stanowi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych dotyczących przesłanek stosowania trybów udzielania zamówienia publicznego:

negocjacji bez ogłoszenia, zamówienia z wolnej ręki lub zapytania o cenę. Zakres uregulowań objętych tymi przepisami nie uległ zmianie. W tym stanie prawnym Komisja rozpatrzyła sprawę w oparciu o przepis po nowelizacji. Komisja podkreśliła, że zgodnie z art. 70 ustawy Prawo zamówień publicznych, zamawiający może udzielić zamówienia w trybie zapytania o cenę, jeżeli przedmiotem zamówienia są dostawy lub usługi powszechnie dostępne o ustalonych standardach jakościowych, a wartość zamówienia jest mniejsza niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy Prawa zamówień publicznych. W omawianym przypadku przedmiotem zamówienia było usługa dowozu dzieci do szkół i przedszkoli. Prawo zamówień publicznych nie określa bliżej "usług lub dostaw powszechnie dostępnych o ustalonych standardach jakościowych". Kierując się jednak wykładnią językową, ustawowe pojęcie "powszechnie dostępny" należałoby rozumieć jako "dotyczący wszystkich, wszystkiego", "ogólny", podobnie jak "ustalone standardy jakościowe" pojmowane jako "przeciętne typy, wzorce, rodzaje (gatunki), wyroby odpowiadające przeciętnym wymaganiom". Przesłankę zawartą w art. 70 ustawy Prawo zamówień publicznych należałoby więc rozumieć jako możliwość realizacji typowych zamówień. O powszechnej dostępności świadczyć może, np. wielość podmiotów występujących na rynku i zajmujących się dostawą określonych typowych produktów lub świadczeniem usług, które spełniają określone wymogi (normy techniczne). Normy te (wymagania) muszą mieć jednak charakter standardowy, typowy, a nie specyficzny, wymagający indywidualnego podejścia. Taki standardowy charakter mają, np. gotowe wyroby katalogowe o małym stopniu złożoności, produkty spożywcze różnego asortymentu, materiały biurowe, powszechnie stosowane leki, itp. Na rynku usług mogą to być, np. proste usługi poligraficzne (druk), usługi utrzymania czystości (sprzątanie) itp. W literaturze przedmiotu utrzymuje się, że procedura zapytania o cenę jest powszechnie dostępną metodą dochodzenia do udzielenia zamówienia publicznego w przypadku zamówień o mniejszej wartości, typowych i najprostszych, a zamawiane rzeczy lub usługi powinny być w pełni porównywalne, bowiem jedynym różnicującym je czynnikiem jest cena. W świetle dokonanych ustaleń Komisja stwierdziła, iż na gruncie ustawy Prawo zamówień publicznych usługa polegająca na dowożeniu dzieci do przedszkoli i szkół nie daje zamawiającemu prawnej możliwości zastosowania trybu zapytania o cenę, gdyż w omawianym przypadku usługi będącej przedmiotem niniejszego zamówienia nie można uznać za usługę powszechnie dostępną o ustalonych standardach jakościowych. Usługa ta nie może być spełniona przez dowolnego wykonawcę, lecz wyłącznie przez osoby lub podmioty posiadające wymagane uprawnienia do transportu osób. W odniesieniu do czynu z art. 15 ustawy Komisja ustaliła, że Obwiniony podpisywał dwie umowy:

1) z dnia 7 lipca 2011 r. umowę na "dowożenie dzieci do oddziałów przedszkolnych, szkół podstawowych i gimnazjum w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/12",

2) z dnia 30 sierpnia 2011 r. umowę na "dowożenie dzieci do szkół specjalnych w okresie od 1 września 2011 r. do ostatniego dnia nauki w roku szkolnym 2011/2012". Podpisując te umowy Obwiniony zaciągnął zobowiązania wykraczające poza rok budżetowy 2011 r. nie mając do tego działania upoważnienia. Z dokumentów dołączonych do wniosku o ukaranie wynika, że w okresie od 1.09.2011 r. do 31.12.2011 r. poniesione zostały wydatki w kwocie 176.775,68 zł, a w okresie od 1.01.2012 r. do 31.07.2012 r. wydatki w kwocie 259.097,26 zł. Komisja ustaliła, że w uchwale budżetowej na 2011 r. (uchwała nr 1/19/2011 z dnia 26 stycznia 2011 r. ze zmianami) Rada Miejska nie upoważniła Burmistrza do przekazania kierownikom jednostek organizacyjnych Miasta i Gminy do zaciągania zobowiązań z tytułu umów, których realizacja w roku budżetowym i w latach następnych jest niezbędna do zapewnienie ciągłości działania jednostki i z których płatności wykraczają poza

rok budżetowy. Zaciągnięcie zobowiązań ponad kwotę określoną w budżecie, bez zaplanowania ich w wieloletniej prognozie finansowej wyczerpuje znamiona czynu określonego w art. 15 ustawy. Komisja uznała, że osobą odpowiedzialną za powyższe naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest Obwiniony, który podpisując ww. umowy zaciągnął zobowiązania z przekroczeniem zakresu upoważnienia, wynikającego z uchwały budżetowej, planu finansowego.

Uzasadnienie orzeczenia nie zawiera rozważań Komisji na temat stopnia szkodliwości przypisanych Obwinionemu czynów dla finansów publicznych. Komisja nie wskazuje też na przesłanki, którymi kierowała się wymierzając Obwinionemu karę upomnienia.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem zostało wysłane na adres pracodawcy Obwinionego i odebrane przez pracownika Zespołu Obsługi Szkół w dniu 14 marca 2013 r. Nie jest znana data doręczenia tego orzeczenia Obwinionemu.

4. Odwołanie od orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji wniósł Obwiniony, reprezentowany przez ustanowionego w sprawie w dniu 26 marca 2013 r. obrońcę pismem z dnia 29 marca 2013r., które to pismo zostało nadane w urzędzie pocztowym listem poleconym w dniu 2 kwietnia 2013 r. Orzeczeniu zarzucono naruszenie:

„1) art. 121 ustawy - poprzez przeprowadzenie rozprawy bez prawidłowego powiadomienia Obwinionego,

2) art. 28 ustawy - poprzez nieustalenie, czy zarzucana Obwinionemu czynność nie była ujęta w wieloletniej prognozie finansowej oraz nieuznaniu, że czyn Obwinionego jest znikomy szkodliwie, a tym samym nie powinien być on ukarany,

3) art. 70 i 71 ustawy Prawo zamówień publicznych. Zdaniem obrońcy, Obwiniony mógł zastosować tryb zapytania o cenę, ponieważ przedmiotem zamówienia były usługi powszechnie dostępne o ustalonych standardach jakościowych.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, iż Obwiniony otrzymał zawiadomienie o rozprawie w dniu 19 lutego 2013 r., zaś rozprawa została przeprowadzona w dniu 18 lutego 2013 r. Obwiniony ustanowił obrońcę w sprawie, który także nie został powiadomiony o rozprawie. Odnosząc się do orzeczenia zarzucono mu naruszenie treści art. 28 ustawy i art. 70 i 71 ustawy Prawo zamówieniach publicznych. Zdaniem obrońcy Obwinionego, (cyt.) „w toku postępowania nie ustalono czy dokonany wydatek na dowożenie dzieci w roku szkolnym 2011/2012 jest ujęty w wieloletniej prognozie finansowej oraz dobrowolne uznanie, że zastosowania forma wyboru oferenta była błędna”. Odwołanie pomimo, iż zostało sporządzone przez ustanowionego w sprawie profesjonalnego obrońcę nie spełnia podstawowych wymogów. W szczególności – wbrew art. 138 ust. 5 ustawy - nie zawiera ono - wskazania jakiego rozstrzygnięcia domaga się Obwiniony.

5. Na rozprawę przed Główną Komisją Orzekającą, Obwiniony prawidłowo zawiadomiony, nie stawił się. Nie stawił się również obrońca Obwinionego, który pomimo dwukrotnego, prawidłowego awizowania przesyłki poleconej zawierającej zawiadomienie nie podjął jej z placówki pocztowej. GKO uznała, że nie stanowi to przeszkody w przeprowadzeniu rozprawy i rozstrzygnięciu sprawy gdyż w tej sytuacji – zgodnie z art. 186 ust. 6 ustawy – doręczenie zawiadomienia o miejscu i terminie rozprawy uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, na który zawiadomienie to pozostawiono w pocztowej placówce oddawczej. W trakcie rozprawy przed GKO Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą ze względu na naruszenie prawa Obwinionego do obrony przez tę Komisję.

Mając na uwadze powyższe GKO zważyła, co następuje.

Stosownie do art. 121 ust. 3 ustawy, zawiadomienie o terminie i miejscu rozprawy powinno zostać doręczone Obwinionemu i jego obrońcy, co najmniej na 7 dni przed terminem rozprawy. Jest oczywiste, że powyższa regulacja ma na celu umożliwienie Obwinionemu i jego obrońcy – poprzez wyznaczenie siedmiodniowego terminu - przygotowanie się do rozprawy i obrony. Z przytoczonym przepisem koresponduje art. 125 pkt 1 ustawy, zgodnie z którym rozprawę odracza się, jeżeli w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia obwinionemu lub jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie, chyba, że osoba, której nie doręczono zawiadomienia, jest obecna na rozprawie i wyrazi zgodę na jej przeprowadzenie. Jest poza sporem, że Obwiniony nie był obecny na rozprawie i tym samym nie mógł wyrazić zgody na jej przeprowadzenie. W dniu 18 lutego 2013 r., tj. w dniu przeprowadzenia rozprawy w aktach sprawy nie było dowodu doręczenia Obwinionemu zawiadomienia o terminie i miejscu przeprowadzenia rozprawy. Oznacza to, że Komisja Orzekająca I instancji miała obowiązek na podstawie art. 125 pkt 1 ustawy odroczyć rozprawę, także dlatego, że w sprawie nie zachodziły przesłanki określone w art. 126 tej ustawy. Komisja jednakże rozprawę nie tylko przeprowadziła, ale też po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zamknęła rozprawę i ogłosiła orzeczenie. W konsekwencji zostało naruszone prawo Obwinionego do obrony, w tym do przedstawiania przez niego dowodów w trakcie rozprawy (art. 74 ust. 1 i 2 ustawy). Należy przypomnieć, że prawo do obrony określone w art. 74 ustawy zostało uregulowane w dziale V, rozdziale I ustawy zatytułowanym „Zasady postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych”. Oznacza to, że naruszenie prawa do obrony jest tożsame z naruszeniem zasady postępowania, które to naruszenie nie może być uznane za nieistotne naruszenie przepisów postępowania. GKO stwierdzając powyższe naruszenie może wydać jedynie orzeczenie o charakterze kasacyjnym. Przeprowadzenie dowodów wskazanych przez Obwinionego na rozprawie wyłącznie przed GKO pozostawałoby w sprzeczności z zasadą dwuinstancyjnego postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Oznacza to, że popełnionego przez Komisję Orzekającą I instancji uchybienia nie da się naprawić w postępowaniu przed GKO. Z tych powodów orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji musiało zostać uchylone, a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia, w celu umożliwienia Obwinionemu realizacji prawa do obrony zarówno przed I, jak i II instancją.

Komisja Orzekająca I instancji nie uniknęła także innych uchybień o proceduralnym charakterze. Wskazując dane Obwinionego w sentencji orzeczenia, Komisja błędnie oznaczyła miejsce zamieszkania Obwinionego poprzez wskazanie, że Obwiniony mieszka pod adresem siedziby Zespołu Szkół. Art. 135 ust. 2 pkt 4 ustawy stanowi, iż orzeczenie zawiera imię, nazwisko, adres zamieszkania obwinionego oraz zajmowane przez niego stanowisko w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W konsekwencji błędnego oznaczenia miejsca zamieszkania Obwinionego Komisja doręczyła Obwinionemu orzeczenie z uzasadnieniem w miejscu jego pracy. Jest to sprzecznie z art. 181 ust. 1 pkt 4 ustawy, zgodnie z którym orzeczenia doręcza się obwinionemu w miejscu zamieszkania. Tylko w przypadku gdy nie jest możliwe doręczenia orzeczenia w mieszkaniu ustawodawca dopuszcza możliwość doręczenia orzeczenia pod innym adresem (art. 181 ust. 2 ustawy). W niniejszej sprawie Komisja nie wykazała, że nie jest możliwe doręczenie orzeczenia w mieszkaniu Obwinionego, a tym samym nie miała podstaw, aby doręczyć mu to orzeczenie w miejscu pracy. Wadliwość doręczenia orzeczenia Komisji Orzekającej I Instancji Obwinionemu pozwoliła GKO rozstrzygnąć wątpliwość co do dochowania przez obrońcę Obwinionego terminu do wniesienia odwołania na korzyść Obwinionego.

GKO pragnie zwrócić uwagę obrońcy Obwinionego na obowiązek podejmowania czynności w toku postępowania na korzyść Obwinionego w sposób profesjonalny. Nie sposób uznać, że niepodjęcie prawidłowo zaadresowanej do obrońcy korespondencji – co powoduje

konieczność stosowania instytucji doręczenia zastępczego – jest działaniem na korzyść Obwinionego skoro obrońca nie podejmie żadnych czynności w sprawie pomimo skutecznego doręczenia mu zawiadomienia o miejscu i terminie rozprawy. Nie sposób uznać, że obrońca prawidłowo broni interesu prawnego Obwinionego skoro nie potrafi sporządzić odwołania czyniącego zadość wymaganiom stawianym przez ustawodawcę tego rodzaju pismom (obrońca naruszył art. 138 ust. 5 ustawy poprzez niewskazanie, czego domaga się – poza uchynieniem orzeczenia). Uzasadnienie odwołania, aczkolwiek jest bardzo krótkie, zawiera mnóstwo błędów, także ortograficznych i stylistycznych. Trudno poważnie traktować zarzut postawiony przez obrońcę w odwołaniu, iż nie został on zawiadomiony o rozprawie w dniu 18 lutego 2013 r., skoro został on ustanowiony w sprawie w dniu 26 marca 2013 r. Jeżeli obrońca jest przekonany, iż zaciągnięte przez Obwinionego zobowiązanie na okres wykraczający poza dany rok miało umocowanie w wieloletnim planie finansowym to powinien przytoczyć stosowne postanowienie zawarte w tym planie. Reasumując, odwołanie złożone przez obrońcę Obwinionego, radcę prawnego, nie spełnia elementarnych wymogów profesjonalnego pisma w sprawie.

Rozpatrując ponownie sprawę, Komisja Orzekająca I instancji zawiadomi Obwinionego o terminie i miejscu przeprowadzenia rozprawy z zachowaniem wymagań określonych w art. 121 ust. 1 ustawy, a następnie przeprowadzi rozprawę, o ile nie wystąpią negatywne przesłanki określone w art. 125 tej ustawy. Po jej przeprowadzeniu wyda orzeczenie i następnie sporządzi uzasadnienie, w którym poza wyjaśnieniem stanu faktycznego i prawnego przeprowadzi rozważania o szkodliwości popełnionych przez Obwinionego czynów dla finansów publicznych, jak również odniesie się do motywów rozstrzygnięcia w przedmiocie kary.

Mając na uwadze powyższe GKO orzekła, jak w sentencji.